

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **B. H.,**
proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2018, č.j. MV-10925-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 10. 2017 č.j. OAM-11828-13/DP-2017, jímž byla dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podaná dle § 45 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 12. 2013 do 31. 5. 2014. Dne 7. 4. 2014 požádal o prodloužení tohoto povolení k pobytu, přičemž ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo řízení o jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žádosti o prodloužení povolení k pobytu pravomocně ukončeno; žalobce na území České republiky pobýval na základě fikce pobytu. Dne 7. 6. 2017 žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. V rámci řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu byl se žalobcem dne 2. 5. 2017 proveden výslech dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplynulo, že od roku 2012 do roku 2016 pracoval jako dělník na stavbách a poté začal podnikat na základě živnostenského oprávnění. Správní orgán I. stupně dne 19. 7. 2017 požádal Úřad práce České republiky, krajskou pobočku pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) o sdělení, zda bylo žalobci vydáno či prodlouženo povolení k zaměstnání v období od 1. 1. 2015 do 7. 6. 2017. Dle sdělení úřadu práce bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání pouze v období od 1. 4. 2014 do 31. 5. 2015.

3. S ohledem na výše uvedené dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, protože od 1. 6. 2015 vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání. Dne 25. 9. 2017 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření, v němž žalobce tvrdil, že měl povolení k zaměstnání u firmy Rachstav s.r.o. Dále argumentoval tím, že v červnu 2017 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ a v době zaslání vyjádření (září 2017) čekal na vyhotovení podkladů k podnikatelské činnosti. Správní orgán k tomuto tvrzení žalobce uvedl, že mu nebyl předložen žádný doklad, který by prokazoval, že žalobce byl u jmenovaného zaměstnavatele od dne 1. 6. 2015 legálně zaměstnán.
4. Správní orgán I. stupně na základě shora popsanych zjištění dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, a sice to, že žalobce na území od 1. 6. 2015 vykonával nelegální práci. Proto prvostupňovým rozhodnutím předmětnou žádost zamítl.
5. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že v České republice žije od roku 2007 a od března 2017 disponuje živnostenským oprávněním, které prodlužuje podle udělovaných překlenovacích víz. Je registrován na správě sociálního zabezpečení a odvádí stanovené odvody. Byl zaměstnán u společnosti Rachstav s.r.o., přičemž povolení měl platné do 31. 5. 2015. Poté již neobdržel žádné rozhodnutí, tudíž nemohl pracovat a chodil pouze na brigády. Vzhledem k nepřehledné situaci, která od roku 2014 panuje v otázce povolování žádostí o vydání zaměstnaneckých karet a také vzhledem k častým legislativním změnám je situace pro cizince nepochopitelná. Proto žalobce žádal o živnostenské oprávnění a od té doby podniká.
6. Žalovaná po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí shledala odvolání žalobce nedůvodným. Shrnula skutková zjištění a právní závěry správního orgánu I. stupně a konstatovala, že v řízení bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce vykonával nelegální práci, neboť od 1. 6. 2015 vykonával zaměstnání bez platného pracovního povolení, čímž naplnil skutkovou podstatu závažné překážky pobytu cizince na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se tedy ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a doplnila, že výkon zaměstnání bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. K výkladu pojmu „jiné závažné překážky pobytu“ uvedla, že za takovou překážkou lze považovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

právních předpisů nebo jejich obcházení, které zákon o pobytu cizinců neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění. Základním veřejným zájmem je přitom zájem na tom, aby byly dodržovány zákony i jiné právní předpisy, kterými je Česká republika vázána a také to, aby právní normy nebyly obcházeny. V souladu s veřejným zájmem dle § 2 odst. 4 správního řádu je, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří plní účel povoleného pobytového oprávnění. Právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť toto právo náleží dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze jejím občanům.

7. K námitce žalobce stran nepřehlednosti situace v oblasti zaměstnaneckých karet žalovaná odkázala na zásadu „*neznalost zákona neomlouvá*“ a uvedla, že žalobce byl v řízení zastoupen zplnomocněným zástupcem, který je této zásady jistě znalý. Zjištěné skutečnosti vedou k závěru, že další pobyt žalobce na území České republiky není ve veřejném zájmu, ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců naplňují jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, a jsou tak důvodem pro nevydání požadovaného pobytového oprávnění. Závěrem žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně v souladu s § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu přihlédl k všemu, co vyšlo v řízení najevo a veškeré důkazy hodnotil podle své úvahy, přičemž veškeré skutkové okolnosti následně správně subsumoval pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve obecně namítl porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu a následně tvrdil, že žalovaný při rozhodování v dané věci nevycházel ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se žalobcem bylo od 7. 4. 2014 vedeno jiné správní řízení týkající se účelu pobytu zaměstnání, které dosud nebylo pravomocně skončeno. Bez ukončení řízení ve věci prodloužení zaměstnanecké karty nelze dle žalobce posoudit správní řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ a aplikovat ustanovení o existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017 č.j. 48 A 45/2015 – 42 a na základní zásady správního řízení zakotvené ve správním řádu s tím, že jejich porušení je vadou, pro kterou může být rozhodnutí správního orgánu soudem zrušeno. Podotkl, že v roce 2014 podal žádost o prodloužení povolení k zaměstnání a v té době disponoval dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů rozhodnutím úřadu práce s platností do 31. 5. 2015. Následně žalované předložil ohlášení volného pracovního místa s platností navazující od 1. 6. 2015, kdy za tímto účelem podal novou žádost o vydání zaměstnanecké karty dne 18. 6. 2015.
9. Žalobce se dovolává práva na spravedlivý proces. Má za to, že porušením základních zásad správního řízení byl zkrácen na svých právech. Závěrem odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 150/99, podle kterého při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl.
10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrvala na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem. Námitky žalobce označila za obecné, neboť neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení jím namítaných ustanovení. K námitce, že bez ukončení řízení o předchozí žádosti o prodloužení povolení k pobytu není možné posoudit žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, žalovaná konstatovala, že se nejedná o předběžnou otázku, kvůli které by bylo nutné řízení přerušit a vyčkat vydání rozhodnutí. Jednalo se o jiné řízení s odlišným

předmětem. Žalovaná v této souvislosti poznamenala, že z cizineckého informačního systému zjistila, že řízení o žalobcově žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo pravomocně ukončeno ke dni 18. 12. 2018. Ztotožnila se skutkovými závěry správních orgánů obou stupňů a žalobní námitky odmítla jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala jeho správnost a zákonnost.

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
12. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
13. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
14. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Pokud žalobce v obecné rovině, bez jakékoliv bližší specifikace, vytýká žalované porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a základních zásad správního řízení, nejedná se o řádné žalobní námitky, které by byly způsobilé vymezit rozsah soudního přezkumu. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Žalobce je tedy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtky. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za

žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

16. Soud proto (rovněž pouze v obecné rovině) uvádí, že dle jeho náhledu vyšly správní orgány obou stupňů při rozhodování v dané věci z dostatečně zjištěného stavu věci, který v rozhodnutích srozumitelně popsaly. Jestliže byl žalobce opačného názoru, bylo na místě, aby namítl, v jakém směru je nutno skutkový stav doplnit, a zároveň aby označil konkrétní důkazní prostředky, s jejich pomocí mohl být skutkový stav věci řádně zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nic takového však žalobce neučinil, a není tedy patrné, čím a v jakém směru by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění ve zcela obecné rovině namítá, dále doplňován.
17. Soud stejně tak nezjistil, že by správní orgány obou stupňů jakkoliv porušily základní zásady správního řízení zakotvené ve správním řádu. Jejich rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a vycházejí z řádně a v dostatečném rozsahu zjištěného skutkového stavu.
18. Soud shledal neopodstatněnou jedinou konkrétní žalobní námitku, v níž žalobce argumentuje tím, že bez ukončení řízení o jeho předchozí žádosti o prodloužení povolení k pobytu nebylo možno posoudit žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ a aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Mezi stranami není sporu o tom, že do doby vydání napadeného rozhodnutí nebylo pravomocně rozhodnuto o předchozí žádosti žalobce o prodloužení povolení k pobytu. Jak ovšem správní orgán I. stupně zjistil z odpovědi úřadu práce na jeho žádost o sdělení ze dne 25. 7. 2017 č.j. UPCR-AA-2017/205306, žalobce byl oprávněn k výkonu závislé činnosti na území České republiky pouze do 31. 5. 2015. Správní orgány obou stupňů právem shledaly jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, a tedy i důvod pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, v tom, že žalobce ode dne 1. 6. 2015 vykonával na území České republiky nelegální práci, přičemž tento svůj závěr založily na shora uvedeném sdělení úřadu práce a rovněž na výpovědi žalobce zachycené v protokolu o výsledku ze dne 2. 5. 2017 č.j. OAM-14790-36/DP-2014. Žalobce při tomto výsledku uvedl mimo jiné následující: *„V roce 2015 jsem přešel od pana Azima, pro něho jsem pracoval do roku 2014, k panu A., měl jsem zde pracovní smlouvu, a pan A. platil za mne sociální a zdravotní pojištění, jednalo se o firmu OMEGA 99, zde v současné době pracuji na ŽL.“* Dále uvedl, že *„s firmou Sevsar jsem podepsal smlouvu v roce 2015, spolupráce skončila po jednom roce, zde jsem pracoval na stavbách jako pomocný dělník, tato firma patřila panu A. Teď již budu pracovat na ŽL, pan Ahmad má smlouvu, na základě které posílá lidi do firmy OMEGA 99.“*
19. Pakliže správní orgány obou stupňů dospěly na základě shora uvedených informací k závěru, že žalobce vykonával v období od 1. 6. 2015 nelegální práci, čímž byl naplněn důvod pro zamítnutí jeho žádosti o pobytové oprávnění dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, byl tento závěr zcela na místě. V této souvislosti soud pro stručnost odkazuje na názor vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 7. 2020 č.j. 8 Azs 30/2019 – 28, v němž Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně konstatoval, že *„(p)odle judikatury Nejvyššího správního soudu může dlouhodobý výkon nelegální práce představovat naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod pro neudělení dlouhodobého víza kvůli tomu, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území (srov. např. rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č.j. 10 Azs 250/2019-25, anebo ze dne*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

23. 10. 2019, čj. 9 Azs 235/2019-33). Pro tento důvod může Ministerstvo vnitra rovněž zahájit řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], a zároveň i rozhodnout o zamítnutí žádosti o prodloužení dříve uděleného víza (§ 35 odst. 3 téhož zákona). K tomu, že si úvahu o výkonu nelegální práce cizince může učinit sám správní orgán rozhodující v pobytovém řízení, aniž by se musel obrátit na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti, dospěl kromě výše označeného rozsudku Krajského soudu v Brně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2019, čj. 6 Azs 373/2018-30. Řízení o prodloužení pobytového oprávnění je řízením zahajovaným na žádost a cizinec je povinen sám tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Správní orgány vychází při rozhodování ze skutečností, které cizinec uvede při výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017-27). Zároveň však není možno rozhodnutí o (ne)prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího založit pouze na výsledku cizince a z něj vzešlých zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, čj. 4 Azs 95/2019-36).“

20. Správní orgány obou stupňů odůvodnily závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců naprosto dostatečně, neboť kromě informací uvedených v průběhu výsledku samotným žalobcem vyšly také z informací získaných od úřadu práce České republiky. Z výše citované judikatury pak vyplývá, že správní orgány byly oprávněny rozhodnout o zamítnutí žalobcovy žádosti samostatně na základě vlastní úvahy. Mohly tak učinit, i když ještě nebylo ukončeno řízení o jeho předchozí žádosti o prodloužení povolení k pobytu, neboť výsledek řízení o této předchozí žádosti nemohl ničeho změnit na zjištění, že žalobce, ačkoliv mu povolení k pobytu za účelem výkonu zaměstnání dosud nebylo prodlouženo, prokazatelně na území České republiky vykonával závislou činnost. Jinými slovy řečeno, pro závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území bylo podstatné výlučně zjištění, že žalobce na území vykonával závislou činnost v době, kdy k tomu nedisponoval potřebným povolením. Z tohoto pohledu bylo řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ řízením, které nebylo závislé na řízení o jeho předchozí žalobce o prodloužení povolení k pobytu. Skutečnost, že řízení o předchozí žádosti žalobce dosud nebylo ukončeno, se však nutně projevila v závěru, že žalobce ode dne 1. 6. 2015 nebyl oprávněn na území České republiky vykonávat závislou činnost. Dle zjištění správního orgánu však žalobce takovou činnost na území České republiky po uvedeném datu prokazatelně vykonával, aniž by disponoval k tomu potřebným povolením k zaměstnání (podle správním orgánem vyžádaného sdělení úřadu práce bylo žalobci povolení k zaměstnání vydáno pouze pro období od 1. 4. 2014 do 31. 5. 2015).
21. S ohledem na výše uvedené byly v projednávané věci splněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobcův odkaz na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017 čj. 48 A 45/2015 – 42 je nutno označit za nepřipadný, neboť napadené rozhodnutí není se závěry obsaženými v uvedeném rozsudku v sebemenším rozporu. Žalovaná rozhodně nevykládala ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neuvážlivě či svévolně, naopak jeho aplikaci zdůvodnila způsobem, který je plně v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů.
22. Nelze než přisvědčit obecnému konstatování žalobce, že každý má právo na spravedlivý proces. Soud však nezjistil, že by žalobce byl v projednávané věci na tomto právu zakotveném v čl. 36 Listiny základních práv a svobod jakkoliv zkrácen. V žalobě ostatně nijak nekonkretizoval, jakým způsobem mělo být ze strany žalované do tohoto jeho práva

zasazeno. Veškerá procesní práva žalobce byla ve správním řízení zachována a správní orgán mu v jejich uplatnění nikterak nebránil. Soud rovněž v projednávané věci neshledal jakýkoliv náznak přepjatého formalismu ze strany správních orgánů obou stupňů. Ty v rozhodnutích dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsaly relevantní skutková zjištění, jakož i úvahy, které je po právním posouzení skutkových zjištění vedly k závěru o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území, jež brání vyhovění jeho žádosti. Za projev přepjatého formalismu nelze označit bezvadná rozhodnutí správních orgánů, která byla vydána v souladu se zákonem a jejichž jedinou (ryze subjektivní) vadou je to, že se žalobce s jejich výrokem neztotožňuje.

23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
24. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné účelné vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu